

DEBAT

Politikens julegave til læserne er en helt ny julesang med musik af Fuzzy. Noder og tekst samt Møllehaves introduktion. **Kroniken s.5**

JULENAT

KRONIK | DEBAT | ANALYSE

Krævementaliteten hersker

Danskerne i ny Megafonmåling:

Der er brug for et opgør med 'krævementaliteten' i forhold til den offentlige sektor, fordi for mange er fokuserede på, hvad de kan få og for lidt fokuserede på deres eget ansvar for at bidrage til fællesskabet.

Ved ikke 2 %

Hverken-eller

76 %
Helt enig/overvejende enig

11 %
Helt uenig/overvejende uenig

Kilde: Megafon for TV 2 og Politiken. Indsamlet 5.-6. december 2011. Respondenter: 1.153. JBM11427

Læs mere side 3

Udfordret af julen

KOMMENTAR
LARS HEDEBO OLSEN
JOURNALIST

Den bedste jul, jeg har holdt, var i New York for mange år siden, hvor jeg besøgte to venner. Midt på Manhattan kæmpede vi os rundt i kæmpe snedriver for at få fat i en kalkun, finde et juletræ og stå i kø ved juleudstillingen foran Macy's. Juleaften var vi en blandet flok. Alle kom med et bidrag til middagen, og mest populært var svenskerens, der bestod af en flaske vodka, hvilket desværre betød, at jeg faldt i søvn inden risalamanden. Men for pokker, hvor var det hyggeligt – især fordi vi selv satte rammerne og ikke behøvede indordne os under nogen, der havde en bestemt opfattelse af, hvordan en god juleaften skulle være. Den værste juleaften havde jeg i Melbourne sidste år, hvor det ikke var gået op for de australiere, jeg besøgte, at 24. december betyder noget for en nordbo som mig. Det gør den ikke for dem, så aftenen blev tilbragt med at spise burgere, køre i supermarkedet og ellers se en masse slammet tv. Klokken otte om aftenen var jeg så knotten, at jeg ikke kunne lade være med at komme med et surt opstød om, at jeg fandeme aldrig havde været med til så kedelig en jul, og at jeg lige så godt kunne være blevet i Danmark. Det var også en slem jul, fordi jeg indså, at jeg ikke kan løbe fra min kultur. Den kommer snigende på de mærkeligste tidspunkter – uanset hvor meget jeg vil befri mig fra den.

JULEN KAN virkelig være en udfordring. Ikke så meget for mig, for jeg bor alene og kan gøre, hvad jeg vil. Men en økonomisk udfordring for de

“
Det var også en slem jul, fordi jeg indså, at jeg ikke kan løbe fra min kultur

mennesker, der er arbejdsløse, har en meget lav indkomst eller sidder i gæld til halsen. Og en kæmpe udfordring for dem, der ikke har nogen at holde jul med, men sidder alene eller går deprimerede i seng klokken ni om aftenen. Men faktisk også en udfordring, selv om man lever et rimelig normalt liv, men pludselig er ved at drukne i gaver, forventninger fra familien og hygge dag ud og dag ind. Jeg tror ikke, jeg er den eneste mand, der har drømt om at afskaffe julen. Eller bare melde mig ud og så lade kvinderne fejre den alene. For det er jo alligevel dem, der sørger for, at julen bliver til noget. Bager kager, køber gaver, pynter op og banker kassekreditten i bund. Skulle vi mænd stå for det, ville der aldrig bliver pyntet et eneste juletræ. Og jeg er nok heller ikke den eneste mand, der har tænkt, at jeg ville være lykkeligere uden julen, der er et stort ædegilde og sure nevøer, der tuder, når de ikke får de gaver, de peger på.

MEN MAN kan bare ikke melde sig ud. Det opdagede jeg i Australien, hvor jeg erkendte, at jeg savnede min jul. Samtidig med at jeg elskede den måde, australierne fejrede julen på 25. december – for her var festen ikke kun et familieforetagende, men også en dag, hvor man besøgte vennerne og smuttede ind til naboen et par timer. Meget mere uformelt end herhjemme, hvor udfordringen i virkeligheden er, at julen er blevet så skemalagt, at der næsten udbyder undtagelsestilstand, hvis ikke stegen står på bordet kl. 18. Så nyd julen. Luk nye gæster ind, opfind selv dine traditioner, hjælp din næste – og tag en slapper. Det skulle gerne handle om at glæde sig og glæde nogen andre.
lars.hebebo@pol.dk

Vender egypterne tilbage til deres låste bur?

På trods af de mange mangler ved det egyptiske valg må vi støtte det nye parlament. Demokrati er løsningen, skriver den egyptiske forfatter Alaa al-Aswany, som frygter diktaturets tilbagevenden.

DET ARABISKE FORÅR
ALAA AL-ASWANY
FORFATTER

Kan mennesket overleve uden mad og drikke? Selvfølgelig ikke. Der er tale om grundlæggende fornødenheder, og uden dem dør mennesket. Kan mennesket overleve uden

værdighed? Desværre er svaret ja. Under Hosni Mubaraks herredømme levede millioner af egyptere uden værdighed i 30 år. De spiste og drak, de udholdt ydmygelser og indyndede sig hos manden ved magten for at opnå hans gunst. For millioner af egyptere var det vigtigere at overleve end at opretholde deres værdighed. De vænnede sig til, at deres værdighed blev krænkert, fordi de frygtede at blive straffet og higede efter materielle goder. De sagde til deres børn, at de skulle gå pænt på fortovet og ikke demonstrere eller sætte sig op imod magthaveren, hvor meget han end misbrugte, plyndrede eller ydmygede dem. Millioner af egyptere troede, at det var kløgtigt at være hyklerisk, at kujoneri var visdom. Til gengæld nærerede Mubaraks regime den dybeste foragt for egypterne. Det var denne foragt for den egyptiske befolkning, som gjorde Mubaraks regime over-

► BLÅ BOG

► ALAA AL-ASWANY

Forfatter og debattør. Født: 26. maj 1957 i Kairo, Egypten. Er uddannet tandslæge, men opnåede verdensberømmelse som forfatter med debutromanen: Imarat Ya'qubyan, 2002 (Yacoubians Hus. Hr. Ferdinand, 2007).

bevist om at have tingene under kontrol, lige indtil regimet vågnede op til en revolution. Frem kom en hel generation af egyptere, som ikke var blevet besmittet af alle diktaturets dårligdomme. DISSE UNGE menneskers opvækst foregik i skyggen af et dårligt skolesystem, af løgnagtige medier, af et værdisammenbrud og af en magthaver, der gik ud fra, at det var langt vigtigere at have noget at spise end at have værdighed. Ikke desto mindre dukkede de revolutionære unge pludselig op; i samlet flok nærmest sprang de frem, som om Egypten var et gigantisk, frugtbart træ, hvor der på trods af træets eventuelle sygdomme fortsat kom nye grønne skud til. For Mubarak og hans folk kom overraskelsen som et chok: Egypterne havde jo i årevis underkastet sig ydmygelser. Hvad var der dog sket med dem? Hvad var det, som nu

gjorde dem så stålsatte efter at generobre deres værdighed? Nu, hvor vi kan se tilbage på alle hændelserne, fremstår billedet klart og tydeligt. For det første: Det lykkedes Det Militære Råd at sætte sig imod enhver form for ægte forandring og at holde Mubaraks regime ved magten. Naturligvis ville det gamle regime forsøge at opløse revolutionen. Det Militære Råd afviste at skrive en ny forfatning og lod det blive ved nogle tilføjelser til den gamle – og afholdt så folkeafstemning om disse. Herefter omgik det folkets vilje og bekendtgjorde en midlertidig forfatning med 63 artikler, hvormed rådet tegnede konturerne af et politisk system, som ikke tog afsæt i egypternes ønsker. For det andet: Det Militære Råd tillod, at sikkerhedssituationen forværredes, og

Fort sættes side 4